

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Ing. I. B.**, zastoupené Mgr. Vladimírem Kyrychem, advokátem se sídlem Divadelní 616/4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **K. K.**, zastoupené Mgr. Ing. Ludvíkem Juříčkou, advokátem se sídlem Nové sady 996/25, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2014, č. j. MMB/0223705/2014, sp. zn. OUSR/MMB/0182579/2014/3,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - Žabovřesky, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“), ze dne 3. 3. 2014, č. j. MCBZAB 02330/14/OS/KOLP. Tímto rozhodnutím bylo výrokem I. vydáno rozhodnutí o umístění stavby „*Přístavby a nástavby stávajícího rodinného domu Brno, Žabovřesky č. p. X, B. 10*“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. 2032 (zastavěná plocha a nádvoří) v kat. území Žabovřesky; výrokem II. bylo vydáno stavební povolení na změnu dokončené stavby – stavební úpravy, přístavba a nástavba stávajícího rodinného domu B., Ž. č. p. 1808, B. 10 na pozemku parc. č. 2032 (zastavěná plocha a nádvoří) v kat. území Žabovřesky; výrokem III. stavební úřad stanovil podmínky pro umístění stavby a výrokem IV. podmínky pro provedení stavby (pod body 1. až 21.). Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení, K. K., o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně pokládala rozhodnutí žalovaného za nezákonné, přičemž se domnívala, že žalovaný svým rozhodnutím neodstranil vady řízení, které vznikly před stavebním úřadem. Důvody, pro které žalobkyně pokládala rozhodnutí žalovaného za nezákonné, rozdělila do sedmi následujících okruhů:

a) stavba rodinného domu obsahuje 3 nadzemní podlaží, charakter stavby

Žalobkyně namítala, že umísťovaná stavba rodinného domu je objektem o třech nadzemních podlažích, a jako taková je tedy v rozporu s § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Žalobkyně poukázala na skutečnost, že v technické zprávě dokumentace jsou uvedeny údaje o ploché střeše, kdy ve výkresové části sice údaj o sklonu střešní roviny chybí, avšak z příslušného výpočtu dostupných kót je možno zjistit, že sklon střechy je cca 6 stupňů. Vzhledem k tomu, že sklon šikmé střechy nesmí být menší než 10 stupňů, je nutno tvrzení projektanta o charakteru střechy jako ploché pokládat a nepochybně správné, a stejně tak je tomu i v případě tvrzení zpracovatele dokumentace o třetím nadzemním podlaží objektu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je ovšem dle žalobkyně zřejmé, že se tento s deklarovaným názorem autora projektové dokumentace neztotožnil a posoudil ho odlišně, když dospěl k závěru, že stavba má střechu šikmou a je objektem o dvou nadzemních podlažích a podkroví. Z odůvodnění rozhodnutí lze přitom jednoznačně usuzovat, že žalovaný vycházel z již interpretačně překonaného stanoviska České komory architektů z roku 2008 (kdy zcela doslovně a nekriticky převzal argumentaci ze stanoviska komory), když uvedl, že „*podkrovím je přístupný prostor nad nadzemním podlažím, vymezení konstrukcí krovu a dalšími stavebními konstrukcemi, určený k účelovému využití*“. Dále žalovaný bez opory v projektové dokumentaci a potřebného výpočtu sklonu střechy stavby konstatoval, že je objekt zastřešen šikmou střechou. Žalovaný tak nepřihlédl ke stanovisku o definici podkroví, které vydalo Ministerstvo pro místní rozvoj

v roce 2013, kdy dospělo k závěru, že podkroví je ohraničeným vnitřním prostorem nad posledním nadzemním podlažím nalézající se převážně (svou převážnou částí) v prostoru pod šikmou střechou (střecha s min. sklonem 10°, tj. cca 17,6 %). Žalobkyně se tak postupem správních orgánů obou stupňů cítila být zkrácena na svých právech, neboť pokud se v daném případě nejednalo o rodinný dům, musela by žadatelka (*pozn.: osoba zúčastněná na řízení*) splňovat rozdílné požadavky na povolení takových stavebních úprav. Bylo přitom legitimním očekáváním žalobkyně, že rozhodnutí správních orgánů budou vydána v souladu se zákonem a prováděcími právními předpisy.

b) stavba rodinného domu nesplňuje podmínky vzájemného odstupu staveb

Žalobkyně uvedla, že i pokud přijme názor stavebního úřadu a žalovaného, že by posuzovaný objekt byl rodinným domem, je nová přístavba k objektu rodinného domu umístěná na hranici pozemku (kdy stávající přístavba k objektu rodinného domu bude v celé délce odstraněna a nahrazena novou, rozměrově zcela odlišnou přístavbou). V takovém případě ovšem mělo být před územním a stavebním řízením provedeno řízení o udělení výjimky ze vzájemných odstupů staveb dle ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), kdy žalobkyně již v průběhu prvoinstančního řízení opakovaně namítala blízkost umístění přístavby ke svému rodinnému domu a s tím související narušení soukromí. Žalobkyně tak nesouhlasila s názorem žalovaného, že k námitce týkající se vzájemných odstupů staveb nelze přihlídnout, neboť žalobkyně tuto námitku nepodala ve lhůtě stanovené stavebním úřadem. Žalobkyně byla přesvědčena, že tato námitka měla být stavebním úřadem kvalifikovaně posouzena, k čemuž byly oba správní orgány samy ze zákona povinny.

c) ochrana žalobkyně proti hluku a vibracím, imise pohledem

Žalobkyně dále upozornila, že se po celou dobu probíhajícího územního a stavebního řízení domáhala, aby se stavební úřad zabýval námitkou posouzení vlivu sporné stavby na stavbu v jejím vlastnictví. Stavební úřad však ve svém odůvodnění pouze konstatoval, že se v daném případě jedná o stavbu pro bydlení, která neobsahuje žádná zařízení, jež by byla zdrojem hluku, zápachu či vibrací. Žalobkyně proto byla donucena oslovit autorizovanou osobu specializující se na stavební fyziku k posouzení plánované stavby na nemovitost žalobkyně z hlediska obtěžujícího hluku. Výsledek tohoto posouzení přitom jednoznačně poukazuje na nevhodnost umístění schodiště přímo k hraniční zdi, kdy zde může docházet k významnému obtěžování hlukem. Ačkoli žalobkyně tento posudek doložila do správního spisu, žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval a ke zpracovanému posudku nepřihlédl. Žalobkyně v souvislosti se zřízením venkovního schodiště při hranici pozemků rovněž namítala, že jako vlastník sousední nemovitosti bude výraznou měrou narušeno její soukromí, a to imisí pohledem. Žalobkyně se neztotožnila s názorem žalovaného, že imise ze schodiště (přestože umístěného na hranici pozemku žalobkyně) nezasáhnou do jejích práv nad míru v místě obvyklou. Poukázala na znění § 1013 odst. 1, větu poslední, a § 1020 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“ nebo též „nový občanský zákoník“), dle kterých se zakazuje přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda; a vlastník pozemku, má-li pro to

rozumný důvod, může požadovat, aby se soused zdržel zřizování stavby na sousedním pozemku v těsné blízkosti společné hranice. V dané věci se přitom dle žalobkyně jednalo přesně o tento případ, neboť žadatelka (*pozn.: osoba zúčastněná na řízení*) neměla žádný důvod stavět vnější schodiště při hranici pozemků a stavebně technicky mohla zabezpečit přístup do nemovitosti jiným způsobem, aniž by tím obtěžovala žalobkyni zásahem do jejího soukromí. V souvislosti s obtěžováním pohledem pak žalobkyně poukázala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013 - 40, který dovodil, že míra soukromí se nepojí ke konkrétní osobě či způsobu užívání, ale prvotně se váže k institutu vlastnictví, jehož výkon je chráněn přímo zákonným vymezením sousedských práv v občanském zákoníku. Žalobkyně připomněla, že plánované schodiště bude jediným přístupem do nadzemní části nemovitosti, a tedy lze předpokládat, že toto bude využíváno denně (po celý rok), a to všemi osobami, které nemovitost budou užívat, včetně návštěv. Všechny tyto osoby přitom budou mít možnost sledovat dění v sousední nemovitosti přes velké okno, které je vzdáleno pouze 2,3 m od plánovaného schodiště. Pohyb osob nahoru i dolů tak bude rušit obyvatele této velké obytné kuchyně, která je nejdůležitější místností domu. Rovněž odpočinek na terase bude rušen častým pohybem kolemjdoucích osob, kdy již samotný průchod v zorném poli uživatele sousední nemovitosti pro něj bude okolností obtěžující.

d) vliv stavby na okolní zástavbu

V podané žalobě žalobkyně namítala také závažné nedostatky v projektové dokumentaci, konkrétně zejména naprostou absenci řešení napojení povolované přístavby a nástavby na sousední nemovitosti. Za zcela absurdní žalobkyně pokládala konstatování stavebního úřadu, že projektová dokumentace byla zpracována v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“). Žalobkyně upozornila, že textová část projektové dokumentace sice byla strukturována v souladu s touto vyhláškou, avšak většina bodů je zcela obecných, nezasazených do problematiky řešení konkrétní stavby. Stavební úřad se přitom textovou částí projektové dokumentace vůbec nezabýval a problematiku řešení napojení stavby, návaznosti na okolní zástavbu, včetně způsobu bourání a provádění stavby u štitových zdí okolních nemovitostí vůbec nepožadoval. Žalovaný pak celou věc uzavřel s tím, že stavebník (*pozn.: osoba zúčastněná na řízení*) doložil projektovou dokumentaci pro stavební řízení zpracovanou dle předchozí právní úpravy, která přiměřeně obsahovala náležitosti obou dokumentací. Toto tvrzení však žalobkyně pokládala za nesmyslné, neboť posuzovaná projektová dokumentace byla zpracována pouze ke stavebnímu řízení bez zohlednění dokumentace k řízení územnímu. Žalovaný pak dle názoru žalobkyně chaoticky popřel své předchozí tvrzení, pokud v závěru odůvodnění konstatoval, že projektová dokumentace byla zpracována v souladu se současnou právní úpravou, tj. ustanovením § 94a odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a odpovídá požadavkům stanoveným přílohou č. 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb. Žalobkyně přitom po celou dobu poukazovala na absenci stavebně technického řešení napojení stavby na svou nemovitost, kterou se žádný ze správních orgánů nezabýval.

e) nedostatky projektové dokumentace

Žalobkyně rovněž v průběhu předchozího správního řízení několikrát upozorňovala na duplicitu výkresů s rozdílným stavebně technickým řešením. Např. výkres č. ST 16 Řez A-A' (návrh) je v projektové dokumentaci obsažen dvakrát, přičemž z ničeho nebylo zřejmé, který z těchto výkresů byl v řízení projednáván. Variantnost těchto výkresů spočívala v osazení optických clon na stávající oplocení na hranici pozemku ve vlastnictví žalobkyně, čemuž se okrajově věnoval žalovaný, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že tyto clony jsou žalobkyní zásadně odmítány. Žalobkyně však toto tvrzení žalovaného pokládala za nepravdivé a zavádějící, neboť svůj nesouhlas výslovně vyjádřila pouze v souvislosti s umístěním venkovního schodiště na hranici pozemku ve vzdálenosti 2,3 m okna obytné místnosti a terasy domu ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně taktéž namítala, že žadatelkou (*pozn.: osobou zúčastněnou na řízení*) předložená projektová dokumentace z hlediska obsahového a z hlediska struktury svého zpracování neodpovídá požadavkům přílohy č. 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb. Dle názoru žalobkyně se pravděpodobně jedná o neúplnou dokumentaci zpracovanou pro potřeby stavebního řízení v rozsahu vyhlášky dle původního znění, tj. bez implementace požadavků na dokumentaci pro územní řízení. Žalobkyně zopakovala, že projektová dokumentace nebyla předložena úplná, neboť v ní absentuje řešení vlivu stavby na okolní stavby a pozemky, na ochranu okolí, jakož i vliv stavby na odtokové poměry v území. Toto posouzení přitom představovalo povinnou náležitost projektové dokumentace, která měla být zpracována pod bodem B.1 písm. e) souhrnné technické zprávy projektové dokumentace. I přes výzvu osobě zúčastněné na řízení k doložení dalších výkresů řešících tyto otázky, která tuto výzvu nesplnila, však stavební úřad jí podané žádosti vyhověl.

f) charakter stávající zástavby

Žalobkyně se neztotožnila také s ničím nepodloženým závěrem žalovaného, že navrhovanou stavbou nebude narušen charakter stávající zástavby, který je dán převládajícími půdorysnými rozměry, počtem podlaží a způsobem zastřešení, ani s tím, že se stavební záměr charakteru místní zástavby nikterak nevymyká, neboť stavba bude zastřešena šikmou střechou s tím, že typy a sklony střech nejsou v dané lokalitě identické. Žalobkyně uvedla, že všechny objekty nacházející se na ulici B. jsou zastřešeny sedlovými střechami, přičemž jedinou výjimkou je menší část objektu č. p. 1860, č. orient. 7, který je zastřešen plochou střechou. Pultovou střechou pak není zastřešen ani jeden z objektů. Stejně tak počet plných nadzemních podlaží v objektech na ulici B. je jeden, případně dva; a pouze ve spodní části ulice jsou umístěny dva objekty se třemi plnými nadzemními podlažími. Tyto jsou však umístěny na opačné straně ulice B. a v poměrně velké vzdálenosti. Vzhledem k tomu, že způsob zastřešení a počet nadzemních podlaží určují charakter stávající zástavby, je nepochybné, že tento charakter bude umístěním předmětné stavby narušen, čímž dojde i ke zjevnému porušení vyhlášky města Brna č. 2/2004.

g) procesní pochybení

V závěru podané žaloby žalobkyně poukázala také na řadu procesních pochybení, kdy namítala, že jí bylo stavebním úřadem upřeno právo účastnit se řádně řízení a uplatnit veškerá

svá práva. Upozornila, že protokol z ústního jednání spojeného s ohledáním na místě ze dne 1. 11. 2013 nebyl podepsán zúčastněnými osobami, kdy účastníci byli zastoupeni na základě plných mocí, které však nejsou součástí správního spisu a které nebyly v řízení předloženy. Dne 8. 11. 2013 pak stavební úřad vydal sdělení (seznámení se s podklady rozhodnutí), v němž byla stanovena lhůta 15 dnů k seznámení s doplněnou dokumentací (tj. do 3. 12. 2013), avšak místní šetření bylo stavebním úřadem svoláno již na den 22. 11. 2013. Žalobkyně se z tohoto místního šetření z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu omluvila, přičemž z místního šetření ze dne 22. 11. 2013 není ve správním spisu obsažen žádný protokol. Následně byla žalobkyni doručena pozvánka ke smírnému vyřešení věci (a to pouze žalobkyni, nikoli již dalším účastníkům správního řízení), kdy jednání o smírném vyřízení věci bylo nařízeno na den 21. 2. 2014. I z tohoto jednání se žalobkyně ze zdravotních důvodů omluvila. Další ústní jednání či místní šetření se však již ve věci nekonalo. Žalobkyně se proto postupem stavebního úřadu cítila být poškozena na svých právech, přičemž toto pochybení v odvolacím řízení nenapravit ani žalovaný.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobkyně závěrem navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil, věc vrátil správnímu úřadu k novému projednání a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení k rukám jejího právního zástupce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě k jednotlivým okruhům žalobních námitek konstatoval, že z dokumentace stavby, předložené k vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, je patrné, že předmětná stavba bude i po realizaci navrhované přístavby a nástavby splňovat požadavky § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb. kladené na rodinný dům. Této záležitosti se pak žalovaný podrobně věnoval na str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný taktéž poukázal na skutečnost, že dům B. 12 ve vlastnictví žalobkyně, jakož i dům B. 10, který byl předmětem stavebních změn, jsou součástí souvislé řadové zástavby rodinných domů, na které se nevztahují požadavky odstupových vzdáleností mezi rodinnými domy ve smyslu § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Z hlediska namítané ochrany žalobkyně proti hluku a vibracím a proti imisi pohledem žalovaný konstatoval, že při posuzování těchto otázek správní orgány obou stupňů přihlížely k oprávněným zájmům všech účastníků řízení, přičemž všemi podstatnými hledisky se žalovaný zabýval na str. 8 a 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K námitkám žalobkyně stran vlivu stavby na okolní zástavbu žalovaný uvedl, že ačkoli žalobkyně tyto námitky v rámci prvoinstančního řízení ani v podaném odvolání nepodala, žalovaný byl toho názoru, že podmínky obsažené pod body 1. až 21., které stavební úřad stanovil pro provedení stavby, odpovídaly jejímu charakteru i rozsahu. Žalovaný se následně vyjádřil i k namítaným nedostatkům projektové dokumentace, jakož i k narušení charakteru stávající zástavby. Důvodnými neshledal ani námitky žalobkyně směřující k procesním pochybením a dotčení na právech žalobkyně. V závěru proto navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Ve věci podala své písemné vyjádření také osoba zúčastněná na řízení, která se plně ztotožnila s tvrzeními žalovaného obsaženými v jeho písemném vyjádření k žalobě. Osoba zúčastněná na řízení pokládala vydaná správní rozhodnutí obou stupňů za zákonná, a proto navrhla, aby krajský soud žalobu v plném rozsahu zamítl a povínoval žalobce náhradou nákladů řízení k rukám jejího právního zástupce.

V. Vyjádření při ústním jednání soudu

Při jednání účastníci i osoba zúčastněná na řízení setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobkyně osobně a taktéž prostřednictvím svého zástupce odkázala na písemné vyhotovení žaloby, a v průběhu ústního jednání (zejména v rámci prováděného dokazování) zdůraznila vybrané body podané žaloby a skutečnosti, v nichž především spatřovala nezákonnost obou vydaných správních rozhodnutí. Žalobkyně tak poukazovala na poškození své nemovitosti v důsledku prasklin štítové zdi a mokrého zdiva a plísni (což dokladovala předloženými fotografiemi č. I. až IV.). V rámci své výpovědi se vyjádřila také k existenci šikmé střechy a charakteru půdní vestavby, dodržení podmínek vzájemného odstupu staveb, hluku, vibrací a imisi pohledem především s ohledem na umístění sporného schodiště (a nově vystavěné zdi) při hranici pozemků, včetně pochybení stavebního úřadu stran neposouzení vlivů stavby na okolní zástavbu. Ve svém závěrečné řeči žalobkyně setrvala na svém návrhu na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu.

Rovněž žalovaný odkázal při ústním jednání soudu na obsah svého písemného stanoviska založeného v soudním spisu, námitky žalobkyně pokládal za nedůvodné a trval na zamítnutí žaloby. Měl za to, že správní orgány obou stupňů vydaly svá rozhodnutí na základě skutečně zjištěného stavu věci a bez takových vad, které by ovlivnily jejich zákonnost. Žalovaný opětovně zdůraznil, že daný stavební záměr se nachází v souvislé řadové zástavbě, a tedy bylo na místě uplatnění § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Dále poukázal na skutečnost, že v okolí stavby se nacházejí stavby obdobné výšky, stejného počtu podlaží, typu zastřešení i s obdobnými vikýři a stejně tak jsou zde ve dvorních částech běžné přístavby obdobných parametrů. Navíc přístavba zachovává výšku i hloubku původní přístavby odstraněné před realizací záměru. Dle názoru žalovaného tak nebylo v řízení prokázáno, že by stavba narušila kvalitu prostředí žalobkyně nad míru vymykající se poměrům v okolí, v němž se běžně vyskytují terasy, přístavby a zahrady oddělené nízkými ploty, takže výhledy do nich jsou v dané lokalitě zcela běžné.

K věci samé a k prováděnému dokazování se při ústním jednání soudu vyjadřovala také osoba zúčastněná na řízení, která se ztotožnila s posouzením žalovaného a pokládala vydaná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za vydaná v souladu se zákonem. Zdůraznila, že předmětem daného řízení nemůže být posuzování případně způsobené škody, která – pokud vznikla – není jasné, zda byla skutečně způsobena činností stavebníka či jinými

okolnostmi. K pohybu osob na svém pozemku osoba zúčastněná na řízení připomněla, že je to dáno charakterem řadové zástavby v místě, kde se lidé navzájem vidí a je registrován i jejich pohyb. I ona proto ve svém závěrečném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobkyně vyslovila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzovaném případě je předmětem sporu umístění stavby a vydání stavebního povolení na přístavbu a nástavbu rodinného domu B., Ž. č. p. 1808, ul. B. č. o. 10, kdy se stavba rozšíří do dvora o jednopodlažní přístavbu půdorysných rozměrů 4 710 mm (hloubka přístavby) a 5 460 mm (šířka dvorní přístavby), která bude umístěna na hranici pozemku parc. č. 2032 v kat. území Ž. směrem k domu B. 12. Součástí této přístavby je i venkovní schodiště na terasu přístavby. Nástavbou pak bude do stávající sedlové střechy vložen nový vikýř se střechou pultovou, který zdvihne nejvyšší kótu střechy o cca 300 mm. Stavba bude obsahovat: 1. NP (byt 2+1), kdy ve dvoře je navrženo schodiště pro přístup na terasu přístavby; 2. NP (byt 2+1) a přístup na schodiště do bytu v podkroví – přístup je zajištěn z terasy přístavby ve dvorním traktu; a podkroví (byt 1+1).

Z obsahu podané žaloby [viz bod a)] je patrné, že žalobkyně předně zpochybňovala samotný charakter umísťovaného a povolovaného stavebního záměru, kdy namítala, že stavba je objektem o třech nadzemních podlažích, a jako taková je tedy v rozporu s ustanovením § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalobkyně v této souvislosti poukazovala na skutečnost, že v projektové dokumentaci (jak ve výkresové, tak v textové části) je uvedeno, že projektovaná stavba je objektem o třech nadzemních podlažích zastřešeným plochou střechou, kdy se již nebude jednat o rodinný dům ve smyslu § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb., u kterého žadatel musí splňovat rozdílné požadavky pro povolení takových stavebních úprav. Žalovaný dle žalobkyně charakter stavby posoudil zcela odlišně, kdy naopak dospěl k závěru, že stavba má šiknou střechu a je objektem o dvou nadzemních podlažích a podkroví.

V souvislosti s takto uplatněnými námitkami krajský soud nejprve podotýká, že není pravdou, že by žalovaný v této souvislosti vycházel z již interpretačně překonaného stanoviska České komory architektů z roku 2008, které měl dle názoru žalobkyně doslovně a zcela nekriticky převzít. Naopak, z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je

zřejmé (viz str. 7 odůvodnění), že žalovaný ve svém závěru, že stavba zůstane i po provedených stavebních úpravách rodinným domem, vycházel z ustanovení § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb. a definice podkroví obsažené v ČSN 74 4301 – Obytné budovy.

Podle § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb. je rodinný dům definován jako stavba pro bydlení, ve které více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena, v níž jsou nejvýše tři samostatné byty a která má nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví. Ve vztahu k pojmu podkroví pak žalovaný vycházel z definice obsažené pod bodem 3.2.5 normy ČSN 73 4301 - Obytné budovy, dle které je podkrovím přístupný vnitřní prostor nad posledním nadzemním podlažím vymezený konstrukcí krovu a dalšími stavebními konstrukcemi, určený k účelovému využití. Není tedy možno přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by se závěry žalovaného opíraly toliko o interpretačně překonané stanovisko České komory architektů z roku 2008.

Stejně tak nelze přisvědčit ani argumentaci žalobkyně, která v podané žalobě upozornila, že v projektové dokumentaci se hovoří o ploché (nikoli šikmé střeše), v návaznosti na kterou je podkroví definováno ve výkladovém stanovisku Ministerstva pro místní rozvoj. V této souvislosti krajský soud z obsahu předloženého správního spisu, včetně v něm založené projektové dokumentace (viz např. *B. Souhrnná zpráva*, nebo *Technická zpráva*) ověřil, že se v ní (pokud jde o vymezení střechy) hovoří o tom, že část střechy je tvořena dvouplášťovou pultovou střechou s provětrávanou vzduchovou mezerou, a zbylou část střechy tvoří dvouplášťová střecha sedlová s provětrávanou vzduchovou mezerou (viz např. str. 4 souhrnné zprávy). V rámci technické zprávy je pak v části 01. *Popisu řešení* uvedeno, že nosná konstrukce střechy (pultová a sedlová) je tvořena sestavou dřevěných krokví (v=180, resp. 220 mm) uložených na dřevěné pozednice a ocelovou vaznici a že část střechy je tvořena střechou pultovou a část střechou sedlovou. V části 02. *Přehled skladeb stavebních konstrukcí* u skladby střech se pak v tabulce rovněž hovoří jak o střeše ploché, tak o střeše šikmé.

Pokud pak žalobkyně v této souvislosti poukazovala na obsah soudem k důkazu provedeného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj z června 2013, dle kterého norma ČSN ISO 6707-1, 73 0000 Pozemní a inženýrské stavby – Terminologie – Část 1: Obecné termíny pod bodem 4.2.2 definuje podkroví jako místnost (4.1.3) nalézající se převážně v prostoru (4.1.1) pod šikmou střechou (5.2.23), kdy šikmou střechou je střecha (5.2.20), jejíž sklon (9.2.30) je větší než 10° (přibližně 15 %), je nutno konstatovat, že význam a obsah tohoto stanoviska nelze absolutizovat, neboť toto vymezuje a na obrázku 1 znázorňuje nejtypičtější případ, a to vikýř vystupující ze sedlové střechy. Nelze přitom odhlížet od skutečnosti, že ve stavební praxi dochází k řadě variabilních řešení a k různému způsobu tvarování a polohování jak vikýřů, tak i samotných střech, a tedy s ohledem na různorodost stavební praxe nelze striktně vycházet pouze z jediného možného znázornění, zachyceného v předmětném stanovisku Ministerstva pro místní rozvoj. Tak jako existuje mnoho tvarů střech, existuje i mnoho způsobů tvarování vikýřů (štíťový, pultový, sedlový atd.), jejich stříšek, včetně polohování vikýřů vzhledem k obvodovému zdivu. Štíťová stěna vikýře tak může např. přímo navazovat na obvodové konstrukce a protínat střešní rovinu na úrovni římsy

nebo může být posunuta dovnitř půdorysu, což v některých případech dokonce umožňuje vytvořit malou terasu.

Byť pak daný případ je možno z hlediska naplnění požadavků § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb. hodnotit jako hraniční, krajský soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného, který na základě obsahu spisového materiálu a projektové dokumentace (viz např. výkres č. ST 16 Řez A-A') dovodil, že vnitřní prostor nad posledním nadzemním podlažím je zčásti vymezen konstrukcí krovu šikmé sedlové střechy, která v části zůstala na domě zachována, a tedy se jedná o podkroví, které je do uliční části tvořeno vikýřem vystupujícím nad rovinu šikmé sedlové střechy (obdobně jako na obr. 1 stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj). V důsledku toho je tak i krajský soud (ve shodě s žalovaným) toho názoru, že stavba svým charakterem neztratí parametry rodinného domu tak, jak předpokládá definice obsažená v § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Podstatná je však v dané věci především skutečnost, že žalobkyně svou námitku, že se v posuzovaném případě v důsledku provedených stavebních úprav a přístavby a nástavby již nebude jednat o rodinný dům definovaný v § 2 písm. a) bodu 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb., nespojila s žádným blíže konkretizovaným tvrzením ohledně dotčení na svých právech. Pouze v obecné rovině poukázala na skutečnost, že žadatel (zde osoba zúčastněná na řízení) by v takovém případě musel splnit rozdílné požadavky pro povolení těchto stavebních úprav, aniž by ovšem jakkoli blíže konkretizovala, v čem by tyto odlišnosti měly spočívat, a zejména jakým způsobem by se tyto měly negativně promítnout do právní sféry žalobkyně a v čem konkrétně by ji v tomto ohledu měly na právech zkracovat. Krajský soud přitom není povinen ani oprávněn v tomto ohledu za žalobkyni cokoli dovozovat či dohledávat. Takto uplatněné žalobní námitky proto posoudil jako nedůvodné.

S výše uvedeným pak souvisejí také námitky žalobkyně týkající se ovlivnění charakteru stávající zástavby [viz bod f) žaloby], kdy se žalobkyně neztotožnila s hodnocením žalovaného, že navrhovanou stavbou nebude charakter stávající zástavby narušen.

Ani s těmito námitkami se krajský soud neztotožnil. Naopak sdílí závěry žalovaného, že umísťovaný a povolovaný stavební záměr nikterak excesivně nevybočuje z charakteru stávající místní zástavby, okolních poměrů, kterým odpovídá, jakož i limitů uspořádání území, které jsou ve smyslu obecně závazné vyhlášky Statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna, dány převládajícími půdorysnými rozměry staveb, počtem podlaží a způsobem zastřešení. Navrhovaný záměr dle krajského soudu zcela zapadá do poměrů v daném území, kdy dvě nadzemní podlaží a podkroví jsou u rodinných domů jak v ulici B., tak v nejbližším okolí běžné, stejně jako navrhovaná povaha zastřešení. Architektonická skladba staveb je totiž v daném místě natolik různorodá, že umožňuje organické začlenění předmětného stavebního záměru do této lokality [srovnej zejména fotodokumentaci založenou ve správním spisu – viz zejména fotografie založená na č. 1. 46 správního spisu zachycující dvorní vnitrobloky se stavbami domů obdobných stavbě nyní posuzované; či např. fotografie na č. 1. 44 zachycující pohled na dům, terasu a dvorní přístavbu žalobkyně (zčásti kryté vrbou rostoucí na pozemku žalobkyně) a pohled na dům B. 14, který s nemovitostí žalobkyně sousedí z druhé strany].

Rovněž z obsahu projektové dokumentace je v této souvislosti patrné (viz např. výkresy č. ST 17 Pohled uliční, ST 20 Pohled boční/dvorní, ST 16 a 16A Řez A-A'), že stavba v hřebeni nezvýšila svou výšku (nepatrné navýšení je dáno toliko v důsledku nového vikýře) a plynule navazuje na sousední řadovou zástavbu. Samotná přístavba se projevuje pouze do dvora, je koncipována jako přízemní a svými rozměry (hloubkou ani šířkou) nepřesahuje stávající parcelu, ani stávající přístavbu, která již byla na pozemku umístěna. Dům jako takový je pak součástí řadové zástavby rodinných domů, přičemž z ulice se charakter stavby prakticky nemění (do stávající střechy je nově zabudován jeden vikýř). Krajský soud se tedy ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že charakter ani intimita ulice B. touto stavbou nejsou nijak narušeny. Přístavba do dvorní části je navržena na půdorysu stávající přístavby, a jak již bylo uvedeno, hloubka existující přístavby a přístavby nové je totožná (takže délka zdi domu B. 10 orientované k domu žalobkyně B. 12 zůstala jak před výstavbou, tak i po ní stejná). Rovněž výška nové přístavby nepřesahuje výšku stávající dvorní přístavby, přičemž je rozhodné, že taktéž všechny okolní stavby mají ve vnitrobloku vlastní dvorní přístavby, které jsou pro danou lokalitu charakteristické (např. i v sousedním domě B. 12 ve vlastnictví žalobkyně se nachází přístavba přes celou hloubku pozemku zahrady, která je svými okny orientována do zahrady domu B. 10). Hodnoty území tak nebudou realizací předmětné stavby nijak porušeny. Nadto z judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007 - 191, dostupný na www.nssoud.cz) vyplývá, že změny ve využití území v průběhu času, včetně nejružnějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje, a to zvláště v urbanizovaných oblastech. Žalobkyně proto z těchto důvodů nemá (a ani nemůže mít) subjektivní veřejné právo na to, aby poměry v daném území zůstaly zakonzervovány a nemohly se změnit.

Žalobkyně dále (v případě přijetí názoru, že posuzovaný objekt je rodinným domem) v podané žalobě [viz bod b) žaloby] namítala, že stavba rodinného domu nesplňuje podmínky vzájemného odstupu staveb, neboť nová přístavba k objektu rodinného domu je umístována na hranici pozemku (kdy stávající přístavba k objektu rodinného domu bude v celé délce odstraněna a nahrazena novou, rozměrově odlišnou přístavbou). Žalobkyně v této souvislosti poukazovala na skutečnost, že v takovém případě musí být před územním a stavebním řízením provedeno řízení o udělení výjimky ze vzájemných odstupů staveb dle ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. V uvedené vyhlášce je stanoveno, že vzdálenost stavby, příp. přístavby, nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m. Navíc, je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m. Umístění nového schodiště, které je nedílnou součástí rodinného domu, však bylo navrženo ve vzdálenosti cca 2,3 m od okna obytné místnosti a terasy nemovitosti žalobkyně, na kterou ústí další okna a dveře jejího rodinného domu. Dle žalobkyně tedy v daném případě mělo být řešeno výjimečné umístění takovéto stavby. Ačkoli žalobkyně již v průběhu prvoinstančního řízení u stavebního úřadu opakovaně namítala blízkost umístění přístavby k jejímu rodinnému domu (a s tím související narušení soukromí), žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil, že k námitce týkající se vzájemných odstupů staveb nelze přihlídnout, neboť žalobkyně tuto konkrétní námitku ve lhůtě stanovené stavebním úřadem neuplatnila. S tímto posouzením však žalobkyně nesouhlasila. Žalobkyně byla přesvědčena, že námitka uplatněná v rámci prvoinstančního řízení týkající se těsné blízkosti umístění přístavby (byť žalobkyně nebyla znala konkrétního ustanovení právního předpisu a neuvedla, že se jedná o nezákonné

umístění, resp. umístění v rozporu s vyhláškou) svou podstatou směřovala do téže věci, a tedy se jí stavební úřad měl kvalifikovaně zabývat.

Ve vztahu k takto uplatněnému žalobnímu bodu krajský soud předně z obsahu předloženého spisového materiálu ověřil, že žalobkyně námitku tohoto obsahu skutečně v průběhu prvostupňového správního řízení neuplatnila a učinila tak až v rámci doplnění svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu (viz doplnění odvolání ze dne 10. 6. 2014). Z obsahu předloženého správního spisu je v této souvislosti patrné, že žalobkyně dne 1. 11. 2013 vznesla v řízení před stavebním úřadem námitky, v nichž výslovně uvedla, že „*uplatňuje všechny body bez výjimky z přiloženého odvolání k rozhodnutí ze dne 27. 5. 2013, spis. značky STU/02/03131/13/KOLP, číslo jednací MCBZAB 05113/13/OS/KOLP. Do dnešního dne nebyla doplněna a pozměněna projektová dokumentace, výtky z naší strany nebyly vyslyšeny, a to i přes upozornění JUDr. Ř., vedoucí odboru ÚSR MMB. Je nutné splnit stavební zákon, ČSN a správní řád. Bez řádného zakreslení B. 12 – sousedící okna, zdi, terasy, jejich výše a délek nelze posoudit vliv zamýšlené sousední stavby. Vyjádření realitní kanceláře či znalce o ev. poklesu hodnoty nemovitosti bude v případě nutnosti dodáno.*“

V odvolání ze dne 19. 6. 2013, podanému proti původně vydanému prvostupňovému správního rozhodnutí ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. STU/02/03131/13/KOLP, č. j. MCBZAB 05113/13/OS/KOLP, tj. v odvolání, na které žalobkyně výslovně odkázala v podané námitce, jsou pak uvedeny následující okruhy odvolacích námitek: závady v projektové dokumentaci, změna charakteru okolní zástavby, kvalita prostředí, pohoda bydlení, budoucí imise (hluk, zápach, narušení pohledem), studie oslunění a drastický propad tržní hodnoty nemovitosti. Námitka týkající se nedodržení odstupových vzdáleností tak skutečně v předmětných podáních žalobkyně absentuje a nelze ji (jak se o to žalobkyně marně pokouší) ani vzdáleně dovodit z obsahu jejich výše uvedených podání. Stavebnímu úřadu tedy nelze vytýkat, že tuto námitku v podáních žalobkyně nerozpoznal, a že se jí tedy z tohoto důvodu ve své rozhodovací činnosti výslovně věcně nezabýval.

K věci samé nicméně krajský soud uvádí, že žalobkyní namítané nedodržení podmínky vzájemného odstupu staveb, včetně požadované povinnosti vedení řízení o udělení výjimky, není ve vztahu k posuzovanému stavebnímu záměru případné. Je nesporné, že nemovitosti B. 10 a 12 jsou součástí řadové zástavby rodinných domů (a to včetně s nimi souvisejících staveb), kdy již bylo uvedeno výše, že přístavba do dvorní části byla navržena na půdorysu stávající přístavby, kdy se hloubka existující přístavby a přístavby nové nemění (viz např. výkres č. ST 08, v němž je žlutou barvou zakreslen půdorys stávající přístavby (před změnou) a červenou přístavba nová; výkres č. ST 02 zachycující starý stav 1. NP před změnou; rez A-A' je pak zachycen ve výkresu č. ST 05, v němž je zakreslení staré přístavby ve dvoře rovněž patrné). Mezi rodinnými domy (včetně staré přístavby, která byla realizována na hranici pozemků) se tedy nenachází a ani se v době před plánovanou stavbou nenacházel volný prostor, v důsledku kterého by musely být dodrženy vzájemné odstupy staveb ve smyslu § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Naopak zde dle § 25 odst. 6 uvedené vyhlášky platí výjimka, že *s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména*

okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek. Z uvedených důvodů proto krajský soud ani této námitce žalobkyně stran nedodržení odstupových vzdáleností mezi nemovitostmi žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení nepřisvědčil.

Jako důvodné pak krajský soud neposoudil ani námitky týkající se ochrany žalobkyně proti hluku a vibracím, včetně imise pohledem [viz bod c) žaloby], na které žalobkyně upozorňovala zejména s ohledem na nevhodné umístění venkovního schodiště přímo u hraniční zdi. Žalobkyně připomněla, že v této souvislosti doložila do správního spisu posudek zpracovaný autorizovanou osobou specializující se na stavební fyziku, avšak žalovaný se uvedenou námitkou v řízení vůbec nezabýval a ke zpracovanému posudku nepřihlédl. Žalobkyně taktéž namítala, že zřízením vnějšího schodiště při hranici pozemků bude u ní jako vlastníka sousední nemovitosti výraznou měrou narušeno soukromí, a to imisí pohledem. Žalobkyně se neztotožnila s názorem žalovaného, že imise ze schodiště nezasáhne do jejích práv nad míru v místě obvyklou. V této souvislosti poukázala na ustanovení § 1013 odst. 1, větu poslední, občanského zákoníku, kde se jednoznačně stanoví, že se zakazuje přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka, a to bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se opírá o zvláštní právní důvod. Je přitom skutečností, že plánované schodiště bude jediným přístupem do nadzemní části řešené nemovitosti, a tedy lze předpokládat, že toto schodiště bude využíváno denně (po celý rok), a to všemi osobami, které nemovitost budou užívat, včetně návštěv. Všechny tyto osoby přitom budou mít dle žalobkyně možnost sledovat dění v sousední nemovitosti přes velké okno, které je vzdáleno pouhých 2,3 m od plánovaného schodiště. Navíc pohyb osob nahoru a dolů bude rušit obyvatele této velké obytné kuchyně, nejdůležitější místnosti domu. Stejně tak odpočinek na terase bude rušen častým pohybem kolemjdoucích osob, a to rovněž ze vzdálenosti 2,3 m. Dle žalobkyně tedy bylo zřejmé, že již samotný průchod těchto osob v zorném poli uživatele sousední nemovitosti bude okolností obtěžující.

Krajský soud předně nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by se žalovaný s uvedenými námitkami v předcházejícím správním řízení vůbec nevypořádal. Naopak je z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí patrné, že žalovaný se předmětným otázkám podrobně věnoval, a to na str. 7 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž závěrům, které žalovaný v této souvislosti vyslovil nelze ničeho vytknout ani po věcné stránce.

Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že umístěním terasy se schodištěm nebude vážně ohrožen výkon vlastnických práv žalobkyně. Z obsahu spisového materiálu (viz zejména fotodokumentace založená ve správním spisu) je zřejmé, že terasy podobného typu se v daném území vyskytují, a tedy se nejedná o řešení, které by se místním poměrům výrazně vymykalo. Ostatně i dům ve vlastnictví žalobkyně terasou taktéž disponuje, a to přímo v hranici s pozemkem sousedícím z opačné strany, z níž je taktéž možné bez větších problémů nahlížet do jiných dvorů, zahrad a domů. Jak stavební úřad, tak žalovaný poté v této souvislosti zcela správně připustili, že i obtěžování pohledem může být v určitých případech považováno za imisi. Imisí však není samotná možnost nahlížet do dvora či okna v sousední budově, zejména jde-li o budovu umístěnou v souvislé zástavbě. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (a to např. i z rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013 - 40, dostupného na www.nssoud.cz, kterým v řízení argumentovala žalobkyně) vyplývá,

že aby bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by se jednat o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka sousední nemovitosti.

V posuzovaném případě bylo na hranici pozemků umístěno schodiště, tedy prostor, který je primárně určen k pohybu, přičemž při dodržení základních pravidel slůžnosti a též s ohledem na vlastní bezpečnost krácející osoby, je možno souhlasit se závěry žalovaného, že případné pohledy pohybujících se osob budou pouze nahodilé. V této souvislosti lze poukázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že pokud se nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření (např. zřízením zeleného atria), které by jej chránilo před pohledy ze strany sousedů. V daném případě je přitom z fotografií (č. 1 až 3, zejména z č. 2 a 3) doložených žalovaným při ústním jednání soudu, provedených soudem k důkazu, patrné, že významnou roli v této souvislosti plní vrba rostoucí na pozemku žalobkyně, přesahující až na pozemek osoby zúčastněné na řízení, která vytváří přirozenou zelenou bariéru, zamezující pohledům, a tedy částečně plnící funkci ochrany soukromí žalobkyně. Tutéž funkci pak plní také zeď vybudovaná na hranici pozemku, jejíž realizaci (zejména co do její výšky) žalobkyně zpochybnila, přestože při vzájemném porovnání stavu před provedením stavby (zachyceném na fotografii založené na č. 1. 49 správního spisu) a stavu po provedení stavby (zachyceném na fotografiích č. 1 a 2 předložených žalovaným při ústním jednání a fotografiích č. III. a IV. předložených žalobkyní, jimiž krajský soud rovněž provedl důkaz a které jsou založeny v soudním spisu) je zřejmé, že velikost zdi (vztaženo např. k umístění bleskosvodu, jakož i výšce dveří a okna na nemovitosti žalobkyně) odpovídá stavu, který zde byl již v minulosti. Z fotografií č. 1 a 2 předložených žalovaným (viz soudní spis) je rovněž patrné, že zeď nebyla vybudována v této výšce v celé své délce, ale shodně jako na fotografii založené na č. 1. 49 správního spisu v konkrétním místě svou výšku snižuje. Částečně je tato skutečnost patrná také z fotografie č. III. předložené žalobkyní (viz soudní spis).

Krajský soud se dále ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že dvůr přiléhající k domu žalobkyně je sice soukromým venkovním prostorem, který však svým uživatelům poskytuje soukromí pouze zdánlivě. Ze severovýchodní a severozápadní strany je chráněn jednopodlažním domem a vlastní doplňkovou přístavbou, avšak pohledy do něj a do dvora jsou z tohoto směru možné z vyšších podlaží objektu B. 14 (viz fotografie na č. 1. 44 správního spisu). Lodžie tohoto domu a terasa domu žalobkyně k sobě těsně přiléhají a jsou odděleny pouze nízkou přepážkou. Z jihozápadní strany směrem od pozemku osoby zúčastněné na řízení je pak dvůr pouze částečně krytý, přičemž výhledy do zahrad a dvorů jsou vzájemně zcela otevřené. Skutečného soukromí ve dvoře žalobkyně tak není (a nemůže být s ohledem na charakter zástavby) dosaženo, neboť i osoby pohybující se na zahradách mají možnost do dvora žalobkyně nahlížet. Rovněž okolní zástavba (s ohledem na svou výšku a blízkost umístění) již dnes omezuje soukromí v tomto prostoru, neboť z oken a teras umístěných ve vyšších patrech sousedních staveb je možno do něj nahlížet, stejně jako žalobkyně má možnost nahlížet z oken a terasy do dvorů a oken přilehlých staveb. S přihlédnutím k parametrům schodiště a účelům, pro které toto bylo navrženo, pak nelze dovodit, že by zásah do práv žalobkyně byl natolik mimořádný a překračující míru

přiměřenou poměrům, že by bylo nutné realizaci schodiště v daném místě vyloučit. Nelze předpokládat, že by na schodišti o délce 4,42 m a šířce 1,18 m, která je kromě projektové dokumentace patrná např. z fotografie č. 1 předložené žalovaným (viz soudní spis), docházelo ke shromažďování či dlouhodobějšímu setrvávání obyvatel domu B. 10, kteří by zde pozorovali dění na sousedním pozemku a nahlíželi do dvora žalobkyně. Svým řešením je tak schodiště určeno toliko k přístupu na terasu přístavby a nikoli k pobytu, posezení, relaxaci, a tedy i k déletrvajícím nahlížení do prostor žalobkyně.

Rovněž z hlediska namítaného hluku a případných vibrací krajský soud nedovodil takovou úroveň ohrožující zdraví a klid a představující natolik mimořádné zatížení žalobkyně, které by mělo vést k vyloučení realizace tohoto stavebního záměru. Stanovisko Ing. Z. L. ze dne 21. 2. 2014 k ovlivnění hlukem, které žalobkyně doložila již v průběhu správního řízení, pak nebylo možno pokládat za znalecký posudek zpracovaný znalcem, jak jej žalobkyně označovala v podané žalobě. Žalovaný nadto doplnil, že zpracovatelka tohoto stanoviska není ani autorizovanou osobou specializující se na stavební fyziku, jak žalobkyně prezentovala v podané žalobě, ale toliko osobou, která vlastní živnostenské oprávnění v oboru stavebnictví.

Ztotožnit se v této souvislosti pak nelze ani s žalobkyní nastíněným výkladem ustanovení § 1013 nového občanského zákoníku, které vychází z právní úpravy obsažené v dřívějším § 127 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Žalobkyní předestřený výklad ustanovení § 1013 nového občanského zákoníku, které dle názoru žalobkyně dnes jednoznačně stanoví zákaz přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka, a to bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, totiž dopadá toliko na případy přímého přivádění imisí na sousední pozemek. O takový případ (o imisi přímou) se však v posuzované věci nejednalo. U imisí nepřímých (tj. nepřímých následků vyvolaných konkrétní činností, např. v podobě šíření hluku), o které se jednalo i v nyní projednávané věci, platí nadále jejich zákaz, avšak jen za podmínky, že jsou místním poměrům nepřiměřené či podstatně omezující obvyklé užívání pozemku v daném místě. K naplnění těchto podmínek však z výše uvedených důvodů v daném případě nedošlo.

Žalobkyní namítané nedostatky pak krajský soud neshledal ani v projektové dokumentaci [viz body e) a d) žaloby]. Podle § 94a stavebního zákona žadatel připojí k žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení společnou dokumentaci, která musí splňovat požadavky na dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí i požadavky na dokumentaci pro vydání stavebního povolení. Obsahové náležitosti žádosti o vydání společného rozhodnutí, jejích příloh, jakož i společné dokumentace a společného rozhodnutí stanoví podle § 94a odst. 7 stavebního zákona prováděcí právní předpis. Tím je ve vztahu k žádosti, jejím přílohám a obsahovým náležitostem společného rozhodnutí vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“); ve vztahu ke společné dokumentaci se jedná o přílohu č. 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb.

Osoba zúčastněná na řízení ke své žádosti o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, kterou podala dne 29. 3. 2013, doložila dokumentaci v rozsahu požadavků stanovených přílohou č. 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb., která se součástí této

vyhlášky stala právě s účinností od 29. 3. 2013 (nabytím účinnosti vyhlášky č. 62/2013 Sb.). Tato vyhláška přitom v čl. II obsahuje přechodná ustanovení, dle kterých platí, že dokumentace pro vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, která byla zpracována přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky a předložena stavebnímu úřadu do 31. 12. 2014, se posuzuje podle dosavadní právní úpravy. Vzhledem k tomu, že dokumentace, kterou osoba zúčastněná na řízení připojila ke své žádosti, byla zpracována v únoru 2013, tedy před nabytím účinnosti uvedené vyhlášky, bylo by možno ve vztahu k ní postupovat podle dosavadní právní úpravy. Tato právní úprava však neznala institut společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, přičemž za obdobu tohoto institutu bylo možno považovat spojené územní a stavební řízení. V něm bylo povinností žadatele doložit dvě dokumentace (tj. dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a dokumentaci pro stavební povolení), avšak též pouze jednu dokumentaci, která musela přiměřeně obsahovat náležitosti obou výše uvedených. Žalovaný tedy správně poukázal na skutečnost, že citované přechodné ustanovení představovalo jakousi „úlevu“, kdy bylo možné použít dříve zpracovanou dokumentaci i v řízení podle novelizovaného znění stavebního zákona; zároveň však konstatoval, že žadatelce nelze klást k tíži, pokud ke své žádosti, kterou podala dne 29. 3. 2014 (tj. již za účinnosti nové právní úpravy) předložila dokumentaci odpovídající požadavkům nového právního předpisu a přílohy č. 4 vyhlášky č. 499/2006 Sb. Z hlediska svého rozsahu tak předložená projektová dokumentace naplnila požadavky uvedené přílohy vyhlášky, která stanoví následující části společné dokumentace: A/ Průvodní zpráva, B/ Souhrnná technická zpráva, C/ Situační výkresy, D/ Dokumentace objektů a technických a technologických zařízení a E/ Dokladová část. Společná dokumentace přitom musí vždy obsahovat části A až E s tím, že rozsah a obsah jednotlivých částí je nutno přizpůsobit druhu a významu stavby, podmínkám v území, stavebně technickému provedení, účelu využití, vlivu na životní prostředí a době trvání stavby. V daném případě přitom předložená dokumentace co do svého obsahu odpovídala rozsahu a charakteru projednávané změny stavby rodinného domu B. 10 a ze zpracovaných výkresů bylo patrné jak polohové i výškové určení stavby, tak i její návaznost na okolí, která byla do výkresů na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 1. 11. 2013, č. j. MCBZAB 10655/13/OS/KOLP, doplněna (včetně označení výškových úrovní sousedních staveb, viz sdělení stavebního úřadu ze dne 8. 11. 2013, č. j. MCBZAB 10920/13/OS/KOLP). K žalobkyní namítané duplicitě výkresů č. ST 16 Řez A-A' s rozdílným stavebně technickým řešením pak krajský soud uvádí, že z obsahu architektonicko - stavební části projektové dokumentace ověřil, že tato skutečně obsahuje dva výkresy č. ST 16 Řez A-A' a ST 16A Řez A-A', které jsou naprosto identické s jediným rozdílem, týkajícím se doplnění POZN. 1 do výkresu č. ST 16A a zakreslení optické clony v místě plánovaného umístění schodiště v podobě hliníkového rámu s neprůhlednou polykarbonátovou výplní. Tato variantnost výkresů však nikterak projektovou dokumentaci neznehodnocuje, ani ji nečiní vnitřně rozpornou či nesrozumitelnou, pouze zachycuje variantnost navrhovaného řešení co do zabezpečení ochrany soukromí žalobkyně.

Prisvědčit nelze ani námítkám žalobkyně stran absence vlivu stavby na okolní zástavbu, kdy žalobkyně namítala, že stavební úřad se vůbec nezabýval textovou částí projektové dokumentace a neřešil problematiku napojení stavby a její návaznosti na okolní zástavbu, způsob bourání, jakož i provádění stavby u štitových zdí okolních nemovitostí. Krajský soud má v této souvislosti za to, že podmínky stanovené stavebním úřadem pro provedení stavby (viz body 1. až 21. výroku IV. prvostupňového správního rozhodnutí)

odpovídaly charakteru a rozsahu povolovaného stavebního záměru. Není totiž možno v rozhodnutí vyřešit a do podrobností upravit veškeré mezifáze, jakož i reagovat na všechny možné budoucí situace, ke kterým v rámci stavební činnosti dochází (včetně s tím spojených opatření). Z ustanovení § 1018 až 1020 nového občanského zákoníku přitom v této souvislosti vyplývají pro stavebníka povinnosti, dle kterých nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek (zde tedy stavbu žalobkyně) úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené bez toho, že by učinil dostatečná opatření. Prováděním stavebních úprav tak nesmí dojít k ohrožení stability sousedních pozemků včetně staveb na nich umístěných, kdy zhotovitel musí přijmout opatření k zajištění jejich stability. Je přitom na něm, aby zvolil odpovídající stavebně technické řešení s ohledem na konkrétní poměry a charakter prováděné stavební činnosti.

Pokud pak žalobkyně prostřednictvím předložených černobílých fotografií I. až IV., které byly soudem provedeny k důkazu a jsou součástí soudního spisu, poukazovala na skutečnost, že tyto povinnosti nebyly ze strany osoby zúčastněné na řízení respektovány, v důsledku čehož žalobkyni vznikla na její nemovitosti škoda v podobě prasklin ve štitové zdi a zavlhání a plísň zdiva v nemovitosti v jejím vlastnictví, je nutno konstatovat, že těmito otázkami se krajský soud nebyl oprávněn v daném řízení zabývat. Otázky případné náhrady škody a zkoumání okolností, které vznik této škody zapříčinily, nepřísluší řešit soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví, ale je nutno, aby se žalobkyně v tomto ohledu domáhala případné soudní ochrany cestou občanského soudního řízení.

Krajský soud se pak neztotožnil ani s namítaným procesním pochybením ze strany správních orgánů obou stupňů [viz bod g) podané žaloby]. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobkyni nebylo stavebním úřadem upřeno právo účastnit se řádně řízení a uplatnit v něm veškerá svá práva. Stavební úřad nařídil ve věci ústní jednání spojené s místním šetřením na den 1. 11. 2013 (viz oznámení ze dne 26. 9. 2013, č. j. MCBZAB 09261/13/OS/KOLP), kterého se žalobkyně zúčastnila a téhož dne také předala stavebnímu úřadu své písemné námitky vůči stavebnímu záměru. Protokol z tohoto ústního jednání ze dne 1. 11. 2013 (ručně sepsaný na místě) je podepsán přítomnými osobami, a pokud žalobkyně v podané žalobě dále namítala, že účastníci byli zastoupeni na základě plných mocí, které však nejsou součástí spisu a které nebyly předloženy, není zřejmé, jakým způsobem se uvedená skutečnost mohla negativně promítnout v právní sféře žalobkyně a jak ji tato skutečnost měla zkrátit na jejích právech.

Poukazovala-li dále žalobkyně, že dne 8. 11. 2013 vydal stavební úřad sdělení – seznámení se s podklady rozhodnutí (viz č. j. MCBZAB 10920/13/OS/KOLP), v němž stanovil lhůtu 15 dnů pro seznámení se a vyjádření k dokumentaci doplněné osobou zúčastněnou na řízení (dle výzvy ze dne 1. 11. 2013, č. j. MCBZAB 10655/13/OS/KOLP) o výkres obsahující nově nákres dvorního křídla sousedního domu B. 12 ve vlastnictví žalobkyně, včetně výškových kót tak, aby bylo možné lepší posouzení přístavby a jejího vlivu na sousední nemovitosti, kdy lhůta pro toto vyjádření byla s ohledem na doručení žalobkyni dána až do 3. 12. 2013, avšak další místní šetření bylo stavebním úřadem svoláno již na den 22. 11. 2013, rovněž ani zde není zřejmé, jak se tato skutečnost měla negativně projevit v právní sféře žalobkyně. Možnost vyjádřit se k věci samé a k podkladům rozhodnutí do 3. 12. 2013 nemohla být nikterak ovlivněna a dotčena konáním místního šetření dne

22. 11. 2013, z něhož se žalobkyně z důvodu nepříznivého zdravotního stavu omluvila (zasláním potvrzení o pracovní neschopnosti). Není-li pak ve správním spisu z místního šetření dne 22. 11. 2013 (konalo-li se) založen žádný protokol (viz též úřední záznam stavebního úřadu ze dne 9. 4. 2014), je nutno tuto skutečnost hodnotit jako procesní pochybení stavebního úřadu, které však nemělo vliv na zákonnost jím vydaného správního rozhodnutí. Z obsahu tohoto rozhodnutí totiž nevyplývá, že by stavební úřad ve své rozhodovací činnosti vycházel a stěžejní rozhodovací důvody opíral právě o zjištění učiněná v rámci daného místního šetření, s nimiž by žalobkyně nebyla seznámena a na která by nemohla reagovat. Žalobkyni naopak byla situace na místě samém známa (již z místního šetření konaného dne 1. 11. 2013), a v mezidobí jí také byla dána možnost a dostatečný časový prostor seznámit se a vyjádřit k obsahu spisového materiálu i doplněné projektové dokumentaci.

Stavební úřad usnesením ze dne 28. 11. 2013, č. j. MCBZAB 11675/13/OS/KOLP, určil žalobkyni lhůtu, a to do 23. 12. 2013, ve které může uplatnit své námitky a návrhy k projednávanému záměru. Odvolání žalobkyně proti tomuto usnesení bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 1. 2014, č. j. MMB/0031743/2014, zamítnuto a napadené usnesení stavebního úřadu bylo potvrzeno.

Sdělením ze dne 7. 2. 2014 pak stavební úřad svolal další jednání ve věci stavebních úprav, přístavby a nástavby rodinného domu B. 10, a to na den 21. 2. 2014, za účelem smírného odstranění rozporů existujících mezi účastníky řízení. Toto sdělení žalobkyně obdržela do datové schránky dne 10. 2. 2014 a z pořízeného protokolu vyplývá, že se i z tohoto jednání dne 21. 2. 2014 telefonicky omluvila z důvodu nemoci (úřední záznam o telefonickém hovoru je součástí spisového materiálu). Dne 3. 3. 2014 pak stavební úřad přistoupil k vydání prvostupňového rozhodnutí.

Na základě všeho výše uvedeného je tak krajský soud toho názoru, že žalobkyně nebyla v průběhu předcházejícího správního řízení nikterak krácena na svých právech účastníka řízení, ale naopak se jí stavební úřad snažil vyjít vstříc a poskytnout jí k uplatnění práv dostatečný prostor. Bylo přitom věcí žalobkyně a jejím právem, nikoli povinností, aby si svá práva v řízení střežila, přičemž jí k tomu byl ze strany stavebního úřadu poskytnut náležitý prostor. Pokud se žalobkyně s ohledem na zdravotní indispozice nemohla ústních jednání účastnit, nic jí nebránilo uplatňovat svou obranu v písemné podobě, případně prostřednictvím zástupce, kterého by k zastupování v řízení zmocnila. Ani tyto žalobní námitky proto krajský soud neposoudil jako důvodné.

Závěrem krajský soud pro úplnost doplňuje, že při ústním jednání neprováděl důkazy, jejichž provedení žalobkyně navrhovala v podané žalobě, a to prvostupňovým a žalobou napadeným rozhodnutím (včetně správních spisů žalovaného a prvostupňového stavebního úřadu) a dále stanoviskem Ing. Z. L. ze dne 21. 2. 2014 k otázce ovlivnění hlukem, úředním záznamem ze dne 9. 4. 2014 a záznamem do spisu ze dne 9. 6. 2014, neboť všechny tyto listiny jsou součástí správního spisu, z jehož obsahu krajský soud ve své rozhodovací činnosti vycházel a jímž se důkaz v soudním řízení neprovádí. Za situace, kdy shora označené listiny navržené žalobkyní k důkazu byly součástí spisového materiálu, s nímž se krajský soud

podrobně seznámil, proto ani zástupce žalobkyně při ústním jednání soudu netrval na jejich provedení.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu